

да се върна! . . . Лицето на майката станало блѣдно, но радостно.

— Мило, мое момче, не тжжи! . . . Тя отвързала отъ шията си червената кърпа и я сложила на масата.

— Утрѣ въ тази кърпа, мой сине, ти ще занесешъ на Смъртъта това, което отъ всичко е по-топло, отъ всичко е по-нѣжно . . . говорила тя съсь слаба усмивка и притискала главата на сина си до гърдитѣ си, гдѣто тупкало съ гореща любовъ нейното майчино сърце.

Послѣ тя послала мека нощна постеля, положила своето момче и, като седнала до главата му, запѣла му пѣсничката, съ която го прѣспивала, когато билъ малко дѣте. И Златцето сладко заспало.

Майката тихо цѣлувала златнитѣ му кждри и плакала, плакала до като въ прозорчето се показалъ първиятѣ слънчевъ лжчъ.

Тогава тя разгърнала червената кърпа, вземала остъръ ножъ и съ него разрѣзала гърдитѣ си, извадила още туптящето си сърце и го завързала въ кърпата. Слѣдъ това тя се отпуснала на скамейката, до главата на сина си, и умрѣла.

Когато Златцето се пробудило, то се хвърлило къмъ майка си, паднало на гърдитѣ ѝ и видѣло страшната рана.

А на масата стояла завързана червената кърпа, отъ която излизала такава топлина, като че ли въ стаята грѣло лѣтно слънце.

Тогава Златцето разбрало всичко и съсь сълзи зацѣлувало мъртвото, блѣдно лице на обичната си майка.

Изровило въ гората дълбокъ гробъ, заровило майка си подъ зелена, висока елха и, като притиснало къмъ гърдитѣ си червената вързана кърпа, хукнало къмъ жилището на Смъртъта. Прѣди да трѣгне, поискало му се още веднѣжъ да се поклони на скжпия си майчинъ гробъ, повърнало